

Lustrum

Sollemnia aedificii a. D. MCMXI inaugurati

Separatum

Lustrum

Ménesi út 11–13.
Sollemnia aedificii a.D. MCMXI inaugurati

Ediderunt
László Horváth, Krisztina Laczkó, Károly Tóth,
et
András Péterffy (Appendix)

Typotex Kiadó–Eötvös Collegium
Budapest, 2011

Sumptibus NKA

nka
Nemzeti Kulturális Alap

© Auctores et compositores, 2011
ISBN 978 963 279 441 9

Lócsi Levente

Balogh Elemér

Szász Imre versus Bruszniai Árpád

Két hajdani collegistáról lesz itt szó. Egyikük sem él már.

Jómagam, már koromnál fogva sem és hát persze az ismert történelmi körülmények kacskaringós alakulása folytán, a hírneves Collegiumnak nem voltam, nem lehettem tagja. Ám éveken át lakója voltam örökösének, a Ménesi úti diákothonnak, amely többszöri nekirugaszkodással elődjének nyomába szeretett volna lépni, eddig mindannyiszor sikertelenül. Valami bujkáló öntudattal mégis Eötvös-kollégistáknak tartottuk magunkat.

Egyetemi éveim, majd zötyögős írói pályám során aztán közelebbi kapcsolatba kerültem a hajdani Eötvös Collegium jó néhány tagjával (Fodor Andrásról Pándi Pálon át egészen Falus Róbertig), hiszen a Bölcsészkaron és az irodalmi löversenypályán úgyszólván valamennyien ott fickándoztak, többen éppenséggel a csalóka célegyenesben loholva.

Ketten közülük különösen emlékezetesek számomra, annál is inkább, mert mindketten így vagy úgy beleszóltak az életembe, és fogadatlan prókátorként magamra vállaltam, hogy bár messzire kalandoztak egymástól, közös asztalhoz ültetem őket. Egyikük Bruszniai Árpád, másikuk Szász Imre.

Bruszniai Árpád tanárom, osztályfőnököm volt a veszprémi Lovassy László Gimnáziumban. 1952-ben helyezték, mondhatnám: üzték őt oda, miután az egyetem görög intézetéből, ahol akadémiai demonstrátorként szorgoskodott (máig nem tudom, mit is jelenthet ez az akadémiai demonstrátorkodás), kieb-rudalták. Osztályidegennek vagy az is lehet, hogy osztályellenségnek nyilvánították. (Közbevetőleg és az időben előre ugorva megemlítem, hogy Szepessy Tibor emlékezete szerint, amikor később bíróság elé állították, az ügyészi vádirat ezzel a mondattal kezdődött: „Csendőr volt az apja Bruszniai Árpádnak.” Bruszniai a rá jellemző fanyar humorral, bár már nyakán érezhette a kötelet, így kommentálta a dolgot: „Hiszen ezek valóságos költők! Felező tizenkettesben írták meg a vádiratot.”) Hivatalosan a történelmet és a latin nyelvet tanította nekünk, de túlzás nélkül állíthatom, nincs az emberi tudás birodalmában olyan territórium, ahova ne kalandozott volna el velünk. Az én szememet ő nyitotta rá a világra.

Legemlékezetesebb tanári tulajdonságaként az maradt meg bennem, hogy nem kisiskolás nebulókként, hanem egyenrangú felnőtt emberként kezelt bennünket, és ez azt is jelentette, hogy kemény szavakkal teremtette le azt, aki sunyi vagy becstelen módszerekkel próbált érdemeket szerezni, de elvárta tőlünk, hogy meghunyászkodás nélkül álljunk ki az igazunk mellett.

Szaktárgyaiból nem csupán az adatokat tanította meg és kérte számon, hanem mindazokra az összefüggésekre is megpróbált rávilágítani, amelyek a tudást egyetemessé tehetik. A történelem oktatása különösen tág teret nyitott erre, és ő minden alkalmat megragadott, hogy az egyes események, folyamatok társadalmi, politikai, filozófiai, irodalmi, művészeti, ha volt ilyen, zenei kapcsolódásaira fölhívja a figyelmünket. A latint az ő vezényletére nyögdecslő nyelvtanulási botladozásaink ellenére nem holt nyelvként és az antikvitást nem letűnt korként közelíthettük meg. A klasszikus szövegekben megpróbált rávilágítani a ma is élvezhető és gyönyörködtető jelenségekre, és nem mulasztotta el fölhívni figyelmünket azokra az erkölcsi tanulságokra, amelyeket a klasszikus ókor nemes jellemeinek életrajzai kínáltak. A tudomány, a művészetek és az éthosz harmonikus egységének bővületében élt maga is, és aki közülünk fogékony volt erre, nem vonhatta ki magát a hatása alól. Az antikvitást a tiszta szívű, szép és szabad emberek világának tekintette, és az akkori magyarországi környezet, az ötvenes évek első felének legsötétebb időszaka, nagyon is távol állt az ő eszményeitől.

Nem csoda hát, hogy amikor 1956-ban a forradalom szabad távlatokat nyitó pezsgésében cselekvési lehetőséget kínált neki a sors, megragadta a kínálkozó alkalmat, és elvállalta a Veszprém Megyei Nemzeti Forradalmi Tanács vezetését. Többször is hangoztatta persze (jó néhány egykori munkatársa tanúsága szerint), hogy csak addig marad ezen a poszton, amíg kitisztul az égbolt az ország fölött, hiszen ő a tudományok embereként akarja leélni az életét. (Homérosz-kutatásaira már akkor többen fölfigyeltek.) Hiteles forradalmi vezetőként egyébként a leghatározottabban kiállt a törvényesség, az emberi megoldások mellett, és arra törekedett, hogy az országrengető forrongásban se sérülhessenek azok az erkölcsi értékek, amelyek az ő életét addig is irányították.

Diákként végzete beteljesülése előtt is úgy tekintettem rá, mint példaadó idősebb támaszomra. Bár a veszprémi gimnáziumból engem kicsaptak, ő, amíg tehetett, mellettem állt, és segített eligazodnom a világ és a Bölcsészkar útvesztőiben. A klasszika-filológiát az ő hatására választottam szaktárgyamul, ő vezetett be a két illetékes tanszék kapcsolódásaiba, beszélt Moravcsik Gyuláról, Trencsényi-Waldapfel Imréről vagy Szabó Árpádról (persze mindegyikükről más-más hangszúllyal), és eligazított az Eötvös Kollégium (akkor már csupán diákszálló) ügyeiben is. Tőle hallottam arról, hogy a patinás intézetet miképpen

verték szét a „felhőkakukkvár rohamosztagosai” (az ő szavai ezek), a bolsevik szellem egyeduralmának előharcosai. Mostanában – mondta – már sem szabadságról, sem szárnyalásról, sem szellemről nincs szó, nem dúlták még szét azonban a könyvtárat, amelynek még mindig gazdagabb az anyaga, mint az egyetemié, és lelkemre kötötte, hogy legfontosabb tartózkodási helyem az legyen, és ott Tomasz néni, ha őrá, Bruszniai Árpádra hivatkozom (de anélkül is), mindenben segítségemre lesz.

Milyen ember is volt hát Bruszniai Árpád? Megpróbálom lehámozni róla a mártír sors hősi legendáit (például azt, hogy a Himnuszt énekelve lépett a bitófa alá), és keresem a személyére legjellemzőbb, olykor egymásnak is ellentmondó jelzőket: széles látókörű, magabiztos, fogékony, jó kedélyű, mértéktartó, lobbanékony, barátságos, rátarti, csúfondáros, belátó, segítőkész, megbízható, derűs, nyitott, szellemes, istenfélő, választékos modorú, és hogy egy idegen kifejezést is használjak: gentlemanlike, aztán bölcs, tántoríthatatlan, megvesztegethetetlen... Ezek a jelzők persze lehetnek találóak vagy tévesek. Egy azonban egészen biztos: aki korábban soha nem találkozott vele, első pillantásra is megállapíthatta róla: ez az ember nem akar ki.

Így látta ezt, mármint azt, hogy ez az ember nem akar ki, egykori kollégista társa, Szász Imre is, aki később, 1985-ben *Ménesi út* című regényében a jó néhány színes vagy szürke egyéniségű kollégista között barátságtalan ellenérzéseit hangoztatva is megkülönböztetett figyelemmel emlékezett meg róla.

Szász Imrével úgy kerültem közelebbi kapcsolatba, hogy az *Új Tükör* című hetilap kritikai rovatának vezetőjeként ő foglalkozott először az én első regényemmel (*Ússzatok, halacsák*), mégpedig elismerően méltatva azt. Magam is írtam néhány riportot később ebbe a hetilapba, személyesen is összeismerkedtünk, és többször beszélgettünk a világ és az irodalom dolgairól. Ő erősített meg abban a hitemben, hogy egy írás akkor válik művé, ha túllép a földhözragadság hétköznapiságán. (Tőle hallottam azt az anekdotát, hogy Medgyessy Ferenc egyik lovas szobrát nagyon nézegeti egy valódi, lobogó kék gatyás hortobágyi csikós. Körbe-körbejárja, meg-megáll, csóválja a fejét. „Valami talán nem tetszik rajta, atyafi?” „Hát csak az, hogy a lú nem ilyen.” „De hát ez nem lú, ez szobor” – mosolyodott el Medgyessy.)

Barátságunkra a *Ménesi út* megjelenése vetett árnyékot. Ennek a regénynek az egyik jellegzetes szereplője egy Burcsa nevű kollégista, akiben nem alaptalanul Bruszniai Árpádot sejtettem, és ő meg is erősítette, hogy a regénybeli Burcsa bizony „egy az egyben” Bruszniai.

Mellbevágó sorokat olvastam Szász regényében. Ilyeneket: „Burcsa [...] különös, nagyhangú, kihívó fiú volt, sánta, nagy testű, vörös hajú és vörös szakállú

klasszikus filológus, mindig ordítva vitatkozott, közben botjával verte a padlót. Önéletrajzát kollégiumszerte legendásan így kezdte: Apám csendőr volt, bátyám a váci püspök titkára... agresszív, hiú és kötekedő volt... ő volt a kollégium jobboldali vezéralakja... vallásos katolikus volt és kommunistaellenes... nem szerettem őt.”

Idáig még rendben is lett volna, hiszen azt, hogy kit szeret, és kit nem, mindenki maga dönti el. A továbbiakban azonban ezt írta Szász: „1956-ban egy vidéki város munkástanácsának elnöke lett – s erre a szerepre szellemi képességei, vezéri hajlandósága és agresszivitása nagyon is predesztinálta –, majd fegyveres rendcsinálásra való uszításért bíróság elé állították, elítélték és kivégezték. Az ítéletről kollégisták között az a hír járja, hogy inkább példát akartak statuálni vele, mint valóságos, emberéletben kárt okozó vétkeket megbüntetni, és én, akár még önámítás árán is, szeretnék hitelt adni ennek a szóbeszédnek, mert elég keserves azt is tudomásul venni, ha volt kollégista egy szellemi kivégzőosztagot vezényelt, nemhogy valóságos ölésre uszított.”

Amikor Szász Imre újlag megerősítette, hogy ő valóban Brusznjai Árpádról írt, lehangoltan tettem szemrehányást neki. „Üljünk le egy kávéra, és beszéljük meg a dolgot” – indítványozta. Több kávé és több konyak (ő fizette) után sem sikerült dűlőre jutnunk. Jómagam arról akartam meggyőzni őt, hogy milyen mélységesen igazságtalanul bánik egy olyan emberrel, aki hazája szolgálatában vált nemzete megbecsülést érdemlő mártírjává, ő pedig egyre csak azt hajtogatta, hogy neki kollégista korában nem volt rokonszenves Brusznjai viselkedése. Tanáromként én egészen másnak ismertem meg, mondtam, semmiféle agresszivitást, semmiféle ordítva vitatkozást, semmiféle kötekedő hajlamot nem tapasztaltam nála, ember-ségesnek, bölcsnek és barátkozónak tartottam magam is, és tudtommal tanítványainak sokasága is így vélekedett róla. Történelmi idő volt egyébként a kollégium szétzilálásának ideje is („a fordulat éve”), és Brusznjai akkor is azon az oldalon állt, amely gátat igyekezett emelni egy megállíthatatlanul ránk zúduló, szennyes áradatnak. „Én is azon az oldalon álltam” – hangoztatta Szász. „Te mégis a szellemi kivégzőosztag levezenylőivel barátkoztál inkább” – vettem ellene. „Ennek személyes okai voltak. Egyébként ő sem rajongott értem.” Fontosabbak lehetnek-e a személyes okok a magasabb rendű, morális szempontoknál?

De még inkább történelminek nevezhető időszak volt az ötvenhatos forradalmi helyzet, amikor is nem Brusznjai Árpád személyes ambíciói („vezéri hajlandósága”), hanem az elementáris erejű társadalmi hullámverés sodorta őt arra a helyre, amely aztán végzetévé vált. És ő ekkor nemhogy nem uszított fegyveres rendcsinálásra és „valóságos ölésre”, mint Szász írja, hanem éppen ellenkezőleg, megakadályozta, hogy a fegyvert követelő veszprémi diákság hozzájusson a raktáron levő géppisztolyokhoz, és mindvégig kiállt amellett,

hogy a forradalmi zűrzavarban is az emberiség és a törvény szelleme érvényesüljön. Végül is az egykori Eötvös-kollégisták közül ő volt az egyetlen, aki szembe mert fordulni azzal a szemfényvesztő, hazug világgal, amelyet nálunk szocializmusnak neveztek. „Többen is voltunk, akik szembefordultunk” – állította Szász. „Az életét mégiscsak egyedül ő áldozta föl” – mondtam. „Talán igazad van” – felelte, és akkor ezzel búcsúztunk el egymástól.

1987-ben jelent meg a *Ménesi út* második, „javított” kiadása. Amikor kezembe vettem, biztos voltam benne, hogy Szász Imre beszélgetésünk nyomán módosította a Burcsáról írtakat. Mély megdöbbenéssel kellett tapasztalnom, hogy az eredeti szövegen semmit nem változtatott. „És bele tudnál nézni Bruszniai Árpád szemébe?” – kérdeztem a könyvet kezemben tartva. Nem válaszolt. Átnézett fölöttem. Ám éreztem, hogy tudja, miről beszélek.

Szász Imrével többé nem találkoztam. 1991-ben azonban megjelent *Megyek, ha elbocsátasz* címmel a *Ménesi út* című regény folytatása. Kíváncsian olvastam végig. Nagyon érdekesnek találtam. Egyetlenegy bekezdést hadd idézzek belőle: „...az volt a furcsa, hogy ötvenhat előtt valahogy úgy féltem, mint aki egy ismeretlen dzsungelben jár, és bárhonnán, bármikor megtámadhatják. Pedig akkor sem a bandából, sem az ismeretségi körömből egyetlen embert sem tartóztattak le, nem internáltak, kitelepíteni is csak néhány távolabbi ismerőst telepítettek ki. De biztosan nem tudhattad, hogy nem kapnak-e marokra bármelyik pillanatban. Ötvenhat után viszont sok író, irodalmárt bebörtönöztek..., sőt egy volt kollégistát, *Burcsát, halálra is ítélték, ma már tudjuk, hogy boszszúállásból, hamis vádak alapján* (kiemelés tőlem, B. E.). És mégis, az ember tudta, hogy ha befogja a száját, ha elfeledkezik ötvenhatról és utána a megtorlásokról, és pár évvel később elfogadja cserébe az autót, a külföldi utazást és a magánélet viszonylagos védettségét, akkor nem tartóztatják le, nem verik össze, nem telepítik ki. Hagytuk magunkat megvásárolni, szinte lelkesen. Vagy talán úgy kellene mondanom, hogy mi vásároltuk meg az életlehetőséget?”

Meggyőződésem, hogy Szász Imre és Bruszniai Árpád földi kapcsolata ezekkel az akár penitenciának is tekinthető mondatokkal zárult le. Odaát most már, fölélesztve az egykori kollégiumi szellemet, talán szót is értenek egymással.

Tartalomjegyzék

<i>Laudationes externorum</i>	9
René Roudaut	11
François Laquièze	14
Monique Canto-Sperber	15
Salvatore Ettore	16
Andrea Ferrara	18
Chiara Faraggiana di Sarzana	21
P. J. Rhodes	23
Herwig Maehler	24
Chris Carey	26
Mike Edwards	28
Shawn Gillen	29
Nikolaus Hamm	32
Elisabeth Kornfeind	34
Leonore Peer	36
Christian Gastgeber	38
Hermann Harrauer	42
Herbert Bannert	45
Jana Grusková	46
Christine Glaßner	47
August Stahl	48
Javier Pérez Bazo	50
Alicia Gómez-Navarro	52
 <i>Laudationes Hungarorum</i>	 57
Réthy Miklós	59
Hoffmann Rózsa	61
Dux László	65
Mezey Barna	67
Szepessy Tibor	70
Hiller István	73
Keszei Ernő	74
Dezső Tamás	76
Kozma László	77

Soós Anna	79
Pintér Károly	82
Kátai Zoltán	84
Körmendy Mariann	85
Karsai György.....	87
Kincses János	90
<i>Rectores</i>	93
Conspectus	95
Gerevich Tibor: Az Eötvös Collegium története – Bartoniek Géza (1854–1930)	96
Kiss Jenő: Gombocz Zoltán életéről és munkásságáról	103
Markó Veronika: Szabó Miklós	113
Nagy János: Keresztury Dezső	126
Pál Zoltán: Lutter Tibor	132
Szijártó István: A világra nyitott ablak	136
Vekerdy József	145
Bertényi Iván: Igazgatói működésem az Eötvös József Collegiumban (1993–1996) . . .	147
Bollók János.....	149
Takács László	154
<i>Historica • Res gestae</i>	161
Gángó Gábor: Eötvös József és barátai egyetemi éveiről, különös tekintettel a politikatudományi képzésre	163
Garai Imre: A magyar középiskolai tanári szakma kialakulása	176
Tóth Magdolna: „A budai parti ígéretföldje”	203
Kovácsik Antal: Az Eötvös Collegium Ménesi úti épületének felavatása a korabeli sajtó tükrében	211
Markó Veronika: Hogyan lett az Eötvös József Collegium könyvtárából az Irodalomtudományi Intézet Eötvös Könyvtára?	220
Szójka Emese: Fülep Lajos néprajzi gyűjteménye	236
Kucsman Árpád: Kémikusok a régi Eötvös Collegiumban	272
Győri Róbert: A múlttal való tudományos leszámolás – Eötvös collegista geográfusok az 1950-es években	288
Czifrusz Márton: Helyek és pozíciók újraírása – Wallner Ernő, Lettrich Edit és a hazai szociálgeográfiai iskola viszonya Mendöl Tibor örökségéhez	312
Tóth Károly: Művészettörténészek az Eötvös Collegiumban (1896–1950).....	328
Ritoók Zsigmond: Klasszika-filológia az Eötvös Collegiumban.....	345
Kucsman Árpád – Liptay György: Eötvös-kollégisták a Fasori Gimnázium tanári karában	348
Kapitány Adrienn: Az 1950-es évek a Kollégium történetében.....	365

Marafkó László: Nagyhatalmak ugratása, avagy groteszk lapok az Eötvös Kollégium félmúltjából	378
Dénes Iván Zoltán: Diákmozgalom Budapesten 1969-ben	383
Bakos István: Emlékeim a kollégista Kilencekről	401
ifj. Arató György: „Szabadság a jelszavunk” Március 15-e az Eötvös Kollégiumban, 1955–1984	410
Szabics Imre: Az Eötvös József Collegium és az École Normale Supérieure	419
Nemes Tibor: Az Eötvös Collegium és az École Normale Supérieure közötti közvetlen kapcsolatok újraélesztése a 80-as években	428
Bubnó Hedvig: Összefoglaló a collegiumi spanyol nyelvoktatásról, 1992–2010	432
<i>Historica • Magistri</i>	435
Korompay H. János: Horváth János és az Eötvös Collegium	437
Móser Zoltán: Ha a szellem napvilága ragyog	456
Farkas Zoltán et alii: Czebe Gyula élete dokumentumokban	463
Szakály Sándor: Szurmay Lajos, tábornok az Eötvös Collegiumból	553
Szávai János: Gyergyai Albert és az Eötvös Collegium	563
Ress Imre: Hugo Kleinmayr és a germanisztikai oktatás megalapozása az Eötvös Collegiumban	570
Kiss Jenő: Zsirai Miklós	579
Keszthelyi Lajos: Bay Zoltán	596
Pál Zoltán: Keresztury Dezső igazgatósága az állambiztonsági megfigyelések tükrében	599
Keszthelyi Lajos: Faragó Péter	612
Farkas Zoltán: Gyóni Mátyás	617
Papp István: Kettős ügynök – Nagy Péter, Szabó Dezső és az állambiztonság	625
Balogh Elemér: Szász Imre versus Brusznai Árpád	638
Bottyán Gergely: Antal László és a mai magyar nyelvtudomány	643
Dörnyei Sándor: Emlékezés Tomasz úrra	648
Ifj. Tomasz Jenő: Tomasz úr és az Eötvös Collegium	653
<i>Memorabilia</i>	683
„Felújítani azt, ami érdemes” – Beszélgetés Elekfi Lászlóval	685
Tóth Gábor: Az idő sodrában	709
Lekli Béla: Az Eötvös Kollégium az 1956 utáni években	836
Gereben Ferenc: Egyetemi évek (1962–1967)	838
Kósa László: Az Eötvös Kollégiumban éltem én is (1963–1967)	861
Bakos István: Az Eötvös Kollégium autonómiaöregvései és Baráti Körének megalakítása	889
Galántai Ambrus: Szubjektív történelem	899

Studia Germanica 923

Balázs Sára: "Freiwillig dient der Geist":

Germanistik in der Veranstaltungsreihe des Lustrum Saeculare Collegii 925

Eve-Marie Kallen: Dezső Keresztury als Kulturvermittler und Pädagoge

und das Eötvös-Collegium 928

August Stahl: „Schlussstück”. Rilkes Sicht und Deutung des Todes 944

Frank Baron: Die Entstehung des Faust-Mythos im 16. Jahrhundert 962

Christine Glaßner: Zur handschriftlichen Überlieferung der Visiones Georgii 967

András F. Balogh: Schlacht der Stereotype in der Vngrischen

Schlacht des Jacob Vogel 975

Ilona Feld-Knapp Cathedra Magistrorum – Lehrerforschung.

Lehrer-Denken und Lehrer-Wissen 982

Géza Horváth: Elmar Tophoven, der Begründer des Europäischen

Übersetzer-Kollegiums 997

Anita Czeglédy: „Schutzmarke: der Steg.”

Interkulturalitätin Márton Kalász' Lyrik 1006

Studia Slavica 1021

Katalin Kroó: Slawistik in der Veranstaltungsreihe

des Lustrum Saeculare Collegii 1023

Urs Heftrich: Lew Tolstoi und Anton Tschechow: Zum Doppeljubiläum 2010 1025

Bettina Kaibach: Raum für Nostalgie: Steppe und Prärie in Anton Čechovs Step'

und Willa Cathers My Ántonia 1032

Wolf Schmid: Eventfulness and Context 1052

Studia Classica 1065

Tamás Mészáros: Klassische Philologie in der Veranstaltungsreihe

des Lustrum Saeculare Collegii 1067

Mike Edwards: The Application of Criticism to Textual Criticism 1069

Herwig Maehler: Pindar und die Tyrannen 1076

P. J. Rhodes: The Erxadieis inscription 1084

Artes 1093

Teleki Pál, a Collegium kurátora (1920–1941) 1095

Epikus és komikus collegiumi enumeráció 1935-ből – Közreadja: Takács László 1100

Farkas Zsuzsa: Fotótörténeti adalékok az Eötvös Collegium archív fotóiról 1119

Süle Ágnes Katalin: Az Eötvös Collegium épülete 1137

Havas László: Hadrianus mint Pseudo-Alexandros? 1146

Sántháné Gedeon Mária: Kultúraközi kommunikáció: magyarságkép az angol mint lingua franca tükrében	1156
Csuday Csaba: Az irodalom: „negatívan élni”	1161
Szlukovényi Katalin: Kollégisták, költők, korszakok: szépirodalmi hagyományok az Eötvös Collegiumban	1165
<i>Membra et alumni</i>	1179
<i>Pro patria defuncti</i>	1211
Tartalomjegyzék	1215
Appendix – Mellékletek jegyzéke	1221

Kedves Olvasó!

Önre gondoltunk, amikor a könyv előkészítésén munkálkodtunk. Kapcsolatunkat szorosabbra fűzhetjük, ha belép a *TypoKlubba*, ahonnan értesülhet új kiadványainkról, akcióinkról, programjainkról, és amelyet a www.tygotex.hu címen érhet el. Honlapunkon megismerkedhet kínálatunkkal is, egyes könyveinknél pedig új fejezeteket, bibliográfiát, hivatkozásokat találhat, illetve az esetlegesen előforduló hibák jegyzékét is letöltheti.

Kiadványaink egy része e-könyvként (is) kapható:

www.interkonyv.hu

Észrevételeiket a velemeney@tygotex.hu e-mail címen várjuk.

Kiadja az Eötvös Collegium és a Typotex Kiadó, az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

Felelős kiadó: dr. Horváth László – Votisky Zsuzsa

Tördelte: Vidumánszki László

A borítót tervezte: Tóth Norbert

Terjedelem: 85,6 (A/5) ív

Nyomta és kötötte: Séd Nyomda, Szekszárd

Felelős vezető: Katona Szilvia